

Co se děje ve skalách?

20.7.2000

Osazen 1 nýt do Jalovcové cesty na Hlavním masívu na Hasištejně. (J. Š astný, P. Suchopárek)

3.8.2000

Byl osazen dobírací kruh na vrcholu Jižní věže na Jedláku a obnoveno značení nástupů cest. (P. Suchopárek)

7.8.2000

Jak je známo, na jaře se odloupl na Levém pilíři Hlavního masívu v Perštejně mnohatunový blok a skončil roztržštěn na úpatí stěny. Další dva "drobečci" nad výlezem Mravenčí cesty hrozily podobným přesunem, a proto byly částečně zajištěny.

17.8.2000

Byla zajištěna další část balvanu a několik dní na to opět část. (B. Bandas, J. Š astný, P. Suchopárek)

12.9.2000

Zajištění dokončeno.

20.8.2000

Na Koutové na Hasištejnských skalách založena vrcholová kniha. (P. Suchopárek)

21.8.2000

Založena vrcholová kniha na Zámecké jehle na Skalách nad Jezeřím. (H. Jaegerová, P. Suchopárek)

Nová metodika výcviku nováčků v oddílech

V průběhu roku 1999 a 2000 proběhlo pod patronací ČHS školení Instruktorů horolezectví, které bylo zakončeno ve Vysokých Taurech v červenci 2000. Horoklub Chomutov vyslal na toto školení tři své členy: Chosého, Honzu Jansu a Broňka Bandase. Chosé a Honza úspěšně ukončili, Broněk díky - v průběhu kurzu několikrát předvedené - skvělé organizaci bude skládat zkoušky v roce 2001. V současné době teda Horoklub má čtyři instruktory s osvědčením: Chosého, Honzu Jansu, Bohouše Dvořáka a Mkyho.

Snaha výboru Horoklubu o získání většího počtu instruktorů byla původně motivována nespokojeností s průběhem Metodického dne.. Na metodice se totiž objevili nováčci, kteří měli problémy s vázáním uzlů, "zaseknutím" osmy a dva (nevím, jak se tam vyskytli) dokonce s oblečením do sedáku a založením lana do osmy. Výbor celou situaci rozebral na své schůzi a konstatoval, že existují dva důvody této špatné situace: nedostatek instruktorů a nezáměr nováčků. Řešení prvního bodu bylo zcela na výboru Horoklubu a nedostatek instruktorů je v této době skoro vyřešen. Druhý problém vyřešil

direktivně ČHS. Vydal totiž závaznou NOVOU METODIKU.

Podle této nové metodiky výcvik nováčka v oddíle probíhá ve dvou částech: teoretická v rozsahu 42 hodin a 80 hodin praxe. Obě části jsou zakončeny tzv. Prověrkou. Teoretická část seznamuje s druhy horolezectví. Klasifikací výstupů, druhy skalních oblastí a jejich místopisem, výzbrojí, výstrojí, technikami lezení, jištění a první pomocí. Praktická část výcviku nováčka je zaměřena na jištění, povely, vybudování štanu, slaňování, nácvik lezení komínů, ploten, hran, trhlin, spár a je zakončen přeledením cesty obtížnosti III jako prvolezec s vybudováním vlastního jisticího řetězce a jisticího stanoviště.

Výbor Horoklubu pověřil Honzu a Broňka vytvořením nové metodiky "šité na tělo" našemu oddílu a výcvik nováčků včetně těch, kteří nemají dokončenou metodiku z roku 1999/2000, již proběhne podle těchto nových osnov. Napříště se tedy o průkaz ČHS mohou ucházet pouze nováčci s PROTOKOLEM o zkoušce podepsaným nejméně od dvou instruktorů.

Broněk

Obsah Mantany 3/2000

Strana 1

Co se děje ve skalách?

Nová metodika výcviku nováčků v oddílech

Poslední slanění

Strana 2

Přechod Roháčů a Červených vrchů

Strana 3

*Baltazar Cup 2000
Vývěska opět v provozu
Slovník neučný
Z chorých mozků*

Strana 4

*Slavné tlamy - Létající Alfons
Brněnský HANTEC
Z Šimonova deníku - Perštejn 7.8.2000*

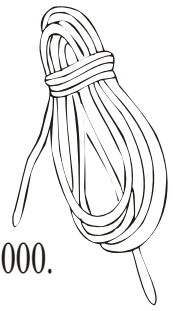
POSLEDNÍ SLANĚNÍ

se koná

11. - 12.11.2000

na Lesné (horský hotel)

Na slanění proběhne soutěž o nejlepší foto roku 2000.

Témata: 1. lezecké foto, 2. hory a příroda.

Nejmenší rozměr fotografie 15x21 cm.

Přechod Roháčů a Červených vrchů

Již samotná cesta k našim východním sousedům není jednoduchá. Leoš vyjíždí z jakési zapadlé vísky u Brna a já z ještě zapadlejší vísky u Prachatic. Setkáváme se zcela náhodou v neděli večer v Brně. Odtud jedeme vlakem do Přerova, kde přeseďme a už valíme přímo do Liptovského Mikuláša.

Vše se vyvíjí vcelku dobře. Leoš si sice zapomněl pohory, a tak u dobrých lidí v zapadlé vísce u Brna vyšašil staré kanady, ale to je moucha. A pak máme na hranicích drobné problémy s byrokracií. Vlak jede na Slovač přes Horní Lideč, ale Leoš vlastní lístek přes Mosty u Jablunkova. A ačkoli cesta horem je delší a tudíž i dražší, tak Slovenské dráhy požadují jakýsi nemalý doplatek. Po chvíli dohadování a hrozící možnosti vysazení vlaku Slovenské dráhy opět bohatnou. V půl čtvrté vystupujeme v Mikuláši. Nejbližší autobus nám jede po páté, ale nejede až do Hutů, odkud hodláme vyrazit. Nu což, vystupujeme tedy na

probdělá noc ve vlhku nás nutí si trochu "přispat". Přecházíme rychle Ostrý Roháč - jeden z nejkrásnějších vrcholů Roháčů. Na obtíž je zde však ohromné množství rekreačních turistů. Volovec vynecháváme, nebo jsme usoudili, že na tak hloupě posazený kopec prakticky mimo hřeben se může štrachat jen opravdový vůl (odtud zřejmě název).

Místo toho trošku naklesáváme k Jamníchemu plesu, kde si dopřáváme koupel a necelou hodinku pohody. Poté až do večera šlapeme a šlapeme. Hrubý vrch vymastíme bez zastavení. Klin už je o trochu horší a na nejvyšší horu Roháčů - Bystrou už meleme z předposledního. Když dorážíme konečně na vrchol Bystré (2248 m) je už opět zataženo a těsně před bouřkou. Nepříjemně to tu bzučí, a tak pádíme dolů, co to dá. Začíná pršet. Štěstí nám však přeje a kus pod vrcholem nacházíme jakýsi převis, ovšem zasypaný "tunovými" balvany. Takřka po celou dobu bouřky

blokem a popíjíme jakousi samodomku. Prý na zahřátí. No, nevím, zima je mi stejná a navíc ztrácím zrak. Nakonec přeci jen vystupujeme na hřeben Červených vrchů.

Kasprův vrch vypadá poměrně blízko, ale zdání klame. Teprve po druhé hodině vystupujeme k observatoři. Poláci zde vystavěli šilené turistické centrum s Meksdonaldem, lanovkami a podobnými "zázraky" konce 20. Století. Totální hnus, všude mračna lidí, po kopcích se prohánějí jeptišky, nemluvnata a manažeři s aktovkami. Jsou tu vyšlapány strašlivě vyhlížející dálnice, zkrátka je zde jasně vidět, kdo je pánem tvorstva na Zemi.

Co nejrychleji zde doplňujeme vodu a pryč. Zanedlouho již stojíme pod Svinicou (2301 m), která již patří do Vysokých Tater. Je to výrazný vrchol a nahoru vede ceprocesta. Původně si myslíme, že tuto překážku podtraverzujeme a napojíme se dále na hřeben Vysokých Tater. Po chvíli však narážíme na šilené žlaby, tak podél nich raději stoupáme nahoru, kde se stejně napojujeme na ceprocestu, po níž dosahujeme vrcholu. Je krásný podvečer a nádherné rozhledy. Obzvlášť krásné jsou nasvíceny Červené vrchy.

Stojíme před rozhodnutím, zda pokračovat v původně zamýšlené další cestě po hřebenu Vysokých Tater. Přestože matroš a vše potřebné máme na hřbetě, chuti se nedostává.

No, nic. Začínáme sestupovat do Polska s tím, že u plesa Zadni Staw přespíme a dál se uvidí. Asi po deseti minutách sestupu spatřujeme asi 100 m nad cestou v málo dostupném terénu jakousi jeskyni. Vypadá dost prostorně, tak se k ní štracháme. Vynaložená námaha rozhodně stála za to. Uklízíme hovno uprostřed jeskyně, rozbalujeme spacáky, jídlo a je fajn.

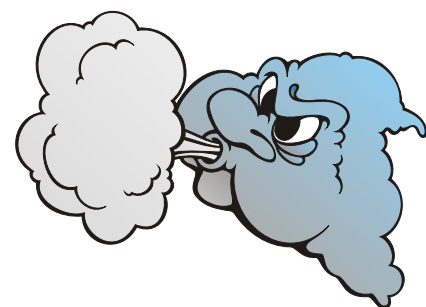
Ráno je taky fajn. Tedy ve spacáku, venku je to horší. Mrholí a je neprůhledno. Stále odkládáme odchod a klábosíme. Najednou jsou čtyři hodiny. Odpoledne. Zdá se mi, že bychom měli vyrazit. Leošovi se to nezdá. Nakonec vyrážíme.

Sotva jsme vyšli, přichází lijavec a žádný úkryt na obzoru. Nakonec nalézáme asi třímetrovou kolmou stěnkou. Lepíme se na ni a máme pocit, že nás chrání.

"Všechno špatný jednou skončí, pánbůh to tak nenechá", a tak I děš ustává a my procházíme kamenným mořem k Zadnimu Stawu, stoupáme k Hladkému plesu, procházíme sedlem Závory a odtud sestupujeme Koprovou dolinou Horní partie doliny jsou nádherné a málo navštěvované. Rovněž Temné smrečiny stojí za to. Dále už je to cesta nudná a nezáživná.

Asi v jedenáct přicházíme po chvíli bloudění na Tri studničky. Abychom dohnali to prospalé ráno, pokračujeme zbylých 15 km na Štrbské pleso, kam přicházíme před třetí hodinou ranní. Dvě hodinky spíme na peróně a první ranní lokálkou sjíždíme do Tatranské Štrby a frčíme domů.

Párek

konečně v Liptovských ... s tím, že do Hut dojdeme.

Jdeme a jdeme a když ani po 10 km ukrutného stoupání a posléze klesání nikde žádný Huty nejsou, začínáme být lehce nervózní a stopujeme. Po půlhodině nám zastavuje hodný slovenský pracující a odváží nás zbývající 2 km do Hut.

Zde čepujeme vodu, čímž nám batohy ztěžkly každému o čtyři kila a začínáme ukrutně stoupat na Bílou skálu. Odtud ukrutně stoupáme dál až na Sivý vrch. Skutečně krásný úsek s rozeklanými vápencovými skalami.

Pokračujeme na Brestovou a přes Skriniarky až do Baníkovského sedla, kde se rozhodujeme prožit noc pod zářícími hvězdami (stan jsme v rámci šetření vlastních hřbetů zanechali doma). Nádherně zářící hvězdy však během noci mizí a nepříjemný děš nám proniká skrz žďárák a spacák až na tělo.

Baníkovské sedlo opouštíme až v devět. Včerejších 16 hodin na nohou a napůl

taháme ty balvany ven, abychom mohli prožít suchou noc. Po dvou hodinách usilovné práce, když už se pod převis vejdeme takřka celí, přestává pršet a vyjasňuje se. Nakonec tedy spíme v přeci jen pohodlnější nedaleké prohlubni.

Dnes vyrážíme o poznání dříve. Scházíme do Pyšného sedla, bereme zde vodu a začínáme stoupat na strašlivě vyhlížející Vel'kou Kamenistou. Naštěstí se až nahoru nechodí, ale vrchol se traverzuje asi v polovině. Zrovna tak Smrečiny. Na Pol'skú Tomanovú už musíme vystoupit. Sestup do Tomanovského sedla je neskutečně dlouhý. Sedlo je však nádherné - travnaté s fleky kosodřeviny, málo frekventované a kousek pod ním se nachází malé útulné pleso. Potkáváme tu prima partu, která nás pak provází přes celé Červené vrchy.

Ze sedla začínám snad nejhorší stoupák z celých Roháčů. Navíc v půli stoupání přichází nepozván vydatný deštík. Spolu s našimi novými známými se krčíme přes půl hodiny pod třímetrovým, mírně převislým

Jak to všechno začalo?

Začalo to článkem Leonarda da Svinchi v Mantaně 1/2000 Nové trend(k)y, kde popsal novou adrenalinovou aktivitu zvanou PULTURISTIKA. Vzniknout jí nechal Antonio Pultario Baltazar ve Vysokých Tatrách a jedná se o chození po horách s obrovským báglem (asi 35 kg) a musí vykazovat určitý stupeň neúčinnosti. Člověk psychicky zodolní a vytrénuje si páteř i menisky. A i když máte chuť vysypat všechny kundály do křoví, každý správný pulturista ví, že skrze utrpení vede cesta k věčné blaženosti. (krátký výtah z článku)

A Antonio Pultario Baltazar nemohl nezareagovat a rovnou k odpovědi uspořádal 1. ročník Baltazar Cupu, kde za duchovního otce označil Leonarda a sebe za průkopníka této nové out-door aktivity. Přibral si pulturistiku jako novou životní filozofii a chce ji vnést do povědomí všech exotů toulajících se po horách, aby tam jen bezduše nepobíhali.

Start pod Jezerkou, trasa - kudykoliv na vrchol, způsob dopravy - po vlastních nohou, souběžně i rukou. Hodnocen má být čas, hmotnost zavazadla, stupeň neúčinnosti obsahu a celkový vzhled účastníka. (krátký výtah z článku)

Baltazar Cup 2000

V pátek večer domluveno, že mě Jiráš vyzvedne kolem devátý, stavíme se pro Leonarda a frčíme na Jezerku, kde se má konat 1. ročník slavného "pulturistického" výstupu **Baltazar Cup**. V autě už sedí Pepíno a když dorazí me pod Jezerku, kde máme spicha taky s ostatními účastníky, jsme první. Ale hned v závěsu přijíždí Radka s Haňulí, a tak neleníme a vylezáme z auta, přestože prší. Samo, že za chvíli jsme tam zpátky. Ale to už je asi 3/4 na deset a doráží hlavní pořadatel Tonda s LeTošem, Bráchou a Párkem.

Super, všichni vybalují svoje batohy - LeToš nezklamal a přijel s nuší, Pepíno s krosnou, ostatní mají kletry narvaný k prasknutí. Tonda, aby náhodou neměl lehčí ba oh, přivazuje pneumatiku, ale po zatěžkávací zkoušce ji zase rychle odvazuje.

Váha zapsána, čas startu taky, a tak hurá na vrchol. No, Tonda běží, aby tam byl první, LeToš se nenechá zahanbit a my ostatní tak trochu pozadu. V první zatáčce Párek odpočívá, tak se k němu přidávám - přestože nemám skoro žádnou zátěž - a vyčkáváme, až se ostatní ztratí z dohledu - Párek zná zkratku. Po nějakém tom přímém stoupání zjišťuji, že ostatní máme nad hlavama a že zkratka je asi jinde. Ale to nás neodrazuje, abysme v příští zatáčce zase neodbočili z cesty a nešli jinudy. Fakt je, že to cesta byla hezčí, i když

takovým menším sv oviskem, zase jsme viděli krásy skal Jezerky. Je to tady pěkný. Po 3/4hodinový chvílce dorážíme na vrchol, kde Jiráš zapisuje Párkovi čas - je, chudák, předposlední a pak scházíme do závětrí, kde už skoro všichni až na Pepína jsou.

Někdo rozdělal oheň a už se chystáme na zhodnocení obsahu zavazadel. Takových kundálů jste snad ještě nikdo neviděl. LeToš prohrábl garáž, Pepíno asi půdu a ostatní, co kde našli. Opět zhodnocení na body - neúčinnost obsahu, celkový vzhled účastníka - a teď k ohni, protože zrovna teplo nejní. A Brácha má buřty ... ještě jsme si zablblí s některýma věcmama a už dolů - Jiráš s Leonardem se chystaj na prvovýstup.

Všichni se scházíme pod Jezerní stěnou - i když někteří čekaj jen na Pepína, který běžel k autu a zpět - a hele, kdo tady nejní - Pavlis. A Leonardo se pouští do výstupu. Chvilku na to ostatní odcházejí a zůstáváme jenom čtyři: Leonardo da Svinchi, Jiráš, Pavlis a já. Svinča navrtává první nejt a my s Kopejdou se vyhříváme na sluníčku. Za chvíli slyšíme, jak Svinča sestupuje a střídá ho Jiráš. A za další chvíli nastupuje Kopejda, kterej to dolejší, za ním Jiráš a Leonardo se vzdává - bolí ho zuby.

No, a teď už dolů.

A zhodnocení na závěr? 1. místo - LeToš, 2. místo - Pepíno, 3. místo - Antonio Pultario Baltazar, 4. místo - Párek a 5. místo - Brácha.

Vývěska opět v provozu!

Po předlouhé době bude zanedlouho opět zprovozněna vývěska Horoklubu. Bude se nalézat na novém autobusovém nádraží v Chomutově.

SLOVNÍK NEUČINNÝ

Lesní klasifikace
je poněkud tvrdší klasifikace vyskytující se v některých méně dostupných a méně navštěvovaných oblastech zpravidla uprostřed hlubokých českých hvozdů. Klasifikace je většinou o 1 až 2 stupně tvrdší než klasifikace UIAA. Lze vysledovat jistou podobu s klasifikací Welzenbachovou přežívající doposud v Jizerských horách.

Z CHORÝCH MOZKŮ

To, co vylezeš, musíš umět i skočit.

Párek

Když se o někom řekne "dub", neznamená to, že je statný.

Brácha Párek

Když nepomáhá síla, použij hrubou sílu.

staré horolezecké přísloví

Petja

Jak se jmenuje to koryto kolem hradu?

Haňule

Jméno	Čas příchozí	Body				Pořadí	
		Čas	Váha	Vzhled	Neužit.		Celkem
Antonio	10.49	0	15	10	5	30	3
LeToš	10.53	4	20	0	0	24	1
Brácha	11.03	14	10	10	10	44	5
Párek	11.04	15	5	10	10	40	4
Pepíno	11.12	23	0	5	0	28	2

Čas odchozí: 10.18

SLAVNÉ TLAMY LÉTAJÍCÍ ALFONS

Je tomu již dvanáct let, co jsem coby jistič zachytil zatím nejtvrdší pád mého spolulezce. Přelom dubna a května roku 1988 jsme vegetili v Tisé, na rozdíl od ostatních uvědomělých občanů, kteří se houfně tlačili v prvomájových průvodech. Počasí super, odhodláni a morál taky dobrý, a tak jsme praskali sedmy na okolní skalní věže. Chosé, Kozel, Luďa, Pé aš a já jsme tvořili tehdy akční lezeckou skupinu horolezeckého oddílu TJ Klínovec. Stručně nás nazývali mladoši. Tehdy s námi ještě jezdil Alfons, zvaný též Fred či Álfy. Fungoval jako maskot naší bandy a byl rozený smolař. Nebylo výjezdu, aby se jemu něco nestalo. No, a samozřejmě, že v tento osudný den se pánbůh rozhodl, že Álfyho odnaučí lézt. Začalo to tak, že Álfy, povzbuzen předchozími úspěchy, naběhnul do často lezené cesty Jižní stěna VIIa na Africkou věž. Jak mnozí ví, Africká věž je vysoká asi 15 m a vede na ní spousta jedlých cest, jako je tato. Álfy celkem v pohodě došel ke kruhu ve 4 m nad zemí, čímž překonal technicky nejtěžší místo. Pak stoupal velmi rychle šikmo doleva k velkým hodinám, které jsou asi tak 10 m nad zemí. A tady se psychicky zlomil. Ačkoliv hodiny jsou jako sloní noha a dají se oběma rukama obejmout a stupy jsou lišty široké několik centimetrů, Álfy to neustál. Nejprve začal vibrovat oběma nohama, tzv. šicí stroj snožmo s vysokou frekvencí a úctyhodnou amplitudou výkyvu. Zespoda to vypadalo, že souloží ve stoje, ale do smíchu mi nebylo, jelikož jsem se obával věci příštích. A měl jsem čeho. Álfy (o 15 kg těžší než já) víceméně skočil dolů. Doteď živě vidím a slyším, jak letí v podřepu a vydává ze sebe ryk podobný slabice "HY" s potlačením první souhlásky. Prostě, jako když tlačíte při zácpě na záchodě. Jelikož to Álfy měl asi tak 2 m pod zem, vystartoval jsem podél stěny doprava k turistické cestě. Stihnul jsem uběhnout asi 4 m a pak jsem vystřelil do vzduchu jak

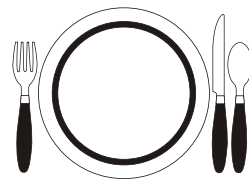
špunt od šampaňa a zádama narazil na stěnu. Byla to ohromná síla, letěl jsem jak papírový drak a pamatuju si, jak mě Álfy míjel elegantním obloukem zleva dolů. Konečně se pohyb zastavil a já cítím ostrou bolest v zádech a křečovitě svírám lano pod osmou. Visím asi metr pod kruhem (3 m nad zemí), zatímco Alfons stojí na zemi. Okamžitě se seběhlo spousta turistů a dalších krvežíznivých supů. Někdo na mě huláká, že je to dobrý, a se spustím dolů. Tak jsem se spustil a asi půlmetr nad podlahou zůstávám viset a rozdechávám bolavý záda. Luděk mě odepnul ze sedáku, a tak po pár minutách registruju okolí. Álfy v pohodě dobržďovaným pádem doplachtil půl metru nad zem v poloze ležmo, takže se pak jen postavil na nohy a vůbec nic mu nebylo. Jen byl v šoku a jeho první slova byla: "Jé to bylo hezký, já si to zkusím ještě jednou." Na což jsem mu opáčil: "Ty pičo, já už tě nejistím". Nejprve jsem myslel, že mám něco zlomeného, ale nakonec jsme s klukama diagnostikovali, že je to jen pár modřin a škrábanců. Tak jsem s Chosém ještě téhož dne podniknul několik dalších skvělých výstupů a taky jsme zapytili VIIIc rajbák na Afriku. Takže to tak strašný nebylo. Teda aspoň pro mě. Álfy toho dne pak už nelezl a při cestě do hospody pobíhal po louce s roztaženými rukama a vrčel jako letadlo. Trochu jsme se báli, jestli se přece jen neudeřil do hlavy, ale v hospodě to přepil. Do půlroku, zvláště po našem fašistickém výjezdu do Tater, přestal lézt úplně. A to je škoda, protože s ním byla doopravdy sranda. No, a na závěr chci jen podotknout, že tlamy na písku jsou fakt o něčem jiném a že lézt s vlečením do půl těla a někdy tak i jistit, je sice eroticky zajímavé pro okolní slečny, ale na druhou stranu to někdy pekelně bolí. S pozdravem. "Chlapa zdobí jizvy!"

Leonardo da Svinchi

Brněnský HANTEC

Při své jarní návštěvě Brna, kdy jsem se zde týden školil, jsem mimo jiné navštívil i restauraci Gingilla. Když jsem otevřel jídelní lístek, měl jsem chvíli pocit, že, stejně jako ve většině restaurací v příhraničí, je i tento napsán v němčině. Až když jsem se zahleděl pozorněji, zjistil jsem, že je česky, ale v brněnském dialektu, zde nazývaném hantec. Než jsem si vybral, tak jsem se náramně pobavil, takže alespoň názvy kapitol:

- fišle ze slanýho a sladkýho vasru (ryby)
- zobka z fôglů našeho dvorka (drůbež)
- něco na módr z prasiska (vepřové)
- dlabanec z vola (hovězí)
- chálka do holpecu (jídla pro dvě osoby)
- krutá žranica z naší knajpy (speciality)
- bašta kterou vám ubóchnem do zétřka (jídla na objednávku - den předem)
- flákota nemusí bejt furt (bezmasá jídla)
- něco pro malý koc a malé borce (dětská jídla)
- pro ty co ještě módr klátí (něco malého na doražení)
- lupeně ze zelňáku (zeleninové saláty)
- foršus do pajšlu před chalkó (předkrmy)
- zupky hajcovačky (polévky).

Jak vidíte, tak není čeština jako čeština, takže kdyby s e Vám nabízel na lezení někdo z Brna, tak by bylo dobré si nejprve domluvit, jakým jazykem budete komunikovat, abyste se potom nedivili.

Chosé

P.S.: Kdybyste měli cestu do Brna, tak restauraci najdete v Křížové ulici, která vede od řeky na Mendlovo náměstí. Z venku nevypadá nic moc, ale vevnitř je moc pěkně udělaná.

7.8.2000 Perštejn

Vláčkem jedeme do Perštejna. Tam se mi tak dobře spí.

Hned jak vystupujeme z mašinky, přepadl mne spánek. Samozřejmě se probouzím pod převisem.

Dnes jsem se rozhodl prozkoumat nástupy všech cest na Hlavním masívu. Táta nahoře něco betonuje, a tak zkoumu s mámou a s Jiřou.

Když už mne to tu přestává bavit, tak přijíždí nějaký pán na kole. Říkají mu Štěpán a tvrdí o sobě, že si nic nepamatuje. Asi nebude nejmladší. Nejhorší ale je, že pořád mluví a navíc nahlas. Však já Ti ukážu, že máš pustit ke slovu i ostatní. Spouštím svoje oblíbené b, ba, ba - bla - bla - bla a pán se za chvíli loučí a odjíždí. S tím mluvením se ale dají podnikat věci. Musím se toho naučit víc.

MANTANA

Kontaktní telefon: 0396/624068
E-mail: horoklub@s-profess.cz
Vydává: Horoklub Chomutov
Http://www.volny.cz/horoklub